

C/ Nou del teatre, 16

17004 - GIRONA

Tel. 972 22 50 44

www.cinematruffaut.girona.cat

a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA

THE LOST KING

Regne Unit, 2022

Direcció: Stephen Frears

Guió: Steve Coogan, Jeff Pope

Intèrprets: Sally Hawkins, Steve Coogan, James Fleet, Sinead MacInnes

Durada: 108 min

Gènere: drama

Idioma: anglès

Data d'estrena: 05/05/2023

Restitució històrica d'un fantasma del passat

A punt de fer vuitanta-dos anys, Stephen Frears és un dels grans directors contemporanis del cinema britànic, membre d'aquesta generació irreplicable formada per altres grans noms com Ken Loach o Mike Leigh, tots dos també encara en actiu. La filmografia de Frears ha passat per diverses etapes, des de la més combativa i reivindicativa -amb títols emblemàtics com *My beautiful laundrette* o *Prick up your ears*-, fins a la seva incursió a Hollywood -amb el gran èxit de *Les amistats perilloses* però també de *The grifters*, *Mary Reilly* o *Alta fidelitat*, per posteriorment tornar a la Gran Bretanya en una carrera més irregular però farcida de títols memorables, com *The queen* o *Philomena* entre d'altres. Després d'uns anys centrat en la direcció dels episodis de la memorable sèrie de TV *State of the union*, creada per Nick Hornby, Frears torna al cinema amb un film que, amb tocs de comèdia dramàtica, reivindica la passió i la vocació per damunt de les rutines i la burocràcia.

The lost king parteix d'un sorprenent fet verídic succeït a la Gran Bretanya el 2012, quan l'escriptora i historiadora autodidacta Philippa Langley, membre de la societat ricardiana, va descobrir el lloc on estava enterrat el rei Ricard III. Es va resoldre així un dels grans misteris de la història de la reialesa britànica, possibilitant la restitució d'una figura molt controvertida a la que mai se li havia reconegut plenament el seu caràcter reial, sobretot a partir de la imatge, profundament negativa, que William Shakespeare n'havia donat a la seva obra *Ricard III*, on presentava un rei estrefat físicament, malèvol i manipulador. A partir de la seva pròpia recerca entusiasta i a contracorrent, Philippa Langley va haver de lluitar contra la burocràcia oficial i contra l'opinió dels màxims experts universitaris i científics britànics, per convèncer-los del lloc exacte on ella havia descobert que es podia haver enterrat les restes de Ricard III a Leicester. Aquest lloc s'havia convertit en un pàrquing i Langley va engegar una persistent campanya per aconseguir fons per excavar-lo fins que va aconseguir els diners i els permisos oficials.

Amb aquest material, Frears construeix una pel·lícula molt intel·ligent, que lluny de limitar-se a il·lustrar els

fets verídics, proposa diverses solucions creatives que dinamitzen la posada en escena. La més rellevant és l'aparició en escena del mateix rei Ricard III, a qui només veiem la protagonista i els espectadors, i que esdevé una mena de fantasma del passat que acompanya Philippa en les seves anades i vingudes, en els seus moments de desànim o desesperació, i en el seu procés de retrobament personal. I aquest recurs és una troballa que trenca qualsevol perill de convencionalització de la història, establint una mena de diàleg fictici entre passat i present, entre el personatge real i la construcció de la imatge basada en aquest personatge.

Amb la complicitat del seu col·lega i amic Steve Coogan -que es reserva un paper de secundari com l'exmarit de Philippa- que signa el guió juntament amb Michael Jones i la mateixa Philippa Langley, Frears és capaç d'atrapar l'espectador i acompanyar-lo en aquest procés de recerca aparentment impossible. En el fons, *The lost king* és una gran reivindicació de les quimeres, del fet que cal lluitar fins al final per les conviccions personals. I és també una crítica ferotge a les manipulacions històriques i les apropiacions indegudes, personalitzades aquí en la Universitat de Leicester, que inicialment va menysprear les investigacions de Philippa Langley perquè no venien del món acadèmic, però quan es van demostrar certes, va intentar apropiarse dels mèrits i reconeixement públic-mediàtic del descobriment. Tot això ho mostra esplèndidament Frears en una doble seqüència a la part final de la pel·lícula. Amb la inestimable col·laboració de Sally Hawkins -que interpreta amb la seva energia i convicció habituals a Philippa Langley- Frears ens regala una pel·lícula que no sembla feta per un octogenari per l'energia, frescor i esperit positiu que desprèn.

Paco Vilallonga
Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona